

Nedeľa prvého týždňa v pôstnom období

Rozjímanie na nedeľu prvého
týždňa v pôstnom období.

Navrhované témy sú: Ježiš nás
sprevádza v našich slabostiach;
pokusenia sa snažia oslabiť
naše Božie synovstvo; diabol
chce, aby sme nedôverovali
Bohu.

09.03.2025

KAŽDÝ ROK na prvú pôstnu nedeľu
nás Cirkev pozýva, aby sme rozjímali

o pokušeníach, ktoré podstúpil Ježiš. Možno keď sme tento príbeh počuli prvýkrát, boli sme prekvapení, že Boh, ktorý stvoril človeka, bol sám takto skúšaný. Ježiš to prijíma okrem iného aj preto, aby sme si aj my, keď pocítíme pokušenie, mohli byť istí jeho spoločnosťou a porozumením. Stalo sa to napríklad svätej Kataríne Sienskej. Po noci, počas ktorej veľa trpela, sa pýtala: „*Môj Pane, kde si bol, keď moje srdce trápilo toľko pokušení?*“ A počula: *Bol som v tvojom srdci*“^[1].

Ježiš bojuje v nás, s nami a za nás. Kristus sa neodvracia, keď prežívame slabosť, práve naopak: on je záchranca; preto keď s pokorou prijímame svoj stav a prosíme ho o pomoc, podáva nám ruku a pozýva nás, aby sme sa nebáli bojovať. „Pán je dobrý a spravodlivý,“ volá žalmista, „preto ukazuje cestu hriešnikom, vedie tichých v spravodlivosti, učí pokorných svojej

ceste“ (Ž 25, 8-9). „Kristus bol pokúšaný diablom a v Kristovi si bol ty pokúšaný,“ píše svätý Augustín, „lebo Kristus vzal na seba tvoje telo a dal ti svoju spásu, vzal na seba tvoju smrteľnosť a dal ti svoj život, vzal na seba od teba zranenia a dal ti pocty a teraz berie na seba tvoje pokušenie, aby ti dal víťazstvo“^[2].

Niekedy nás pri pomyslení na našu slabosť môže naplniť smútok. Kristus, ktorý bol dokonalým Bohom a dokonalým človekom, sa však tiež chcel nechať „pokúšať satanom“ (Mk 1, 13); chcel prekročiť tento prah, aby nás sprevádzal. „Pán je naším vzorom; a preto, keďže je Boh, dovolil, aby ho pokúšali, aby sme boli naplnení odvahou, aby sme si boli istí - spolu s ním - víťazstvom. Ak v takýchto chvíľach pociťujete chvenie svojej duše, obráťte sa na svojho Boha a povedzte mu: *Zmiluj sa nado mnou, Pane, lebo všetky moje kosti sa chvejú a moja duša sa trápi* (Ž 6, 3 a

4). On ti povie: *Neboj sa, lebo som ťa vykúpil a povolal som ťa po mene: si môj* (Iz 43, 1)“^[3].

„AK SI BOŽÍ SYN“ (Mt 4, 3): takto diabol pokúša Ježiša pri dvoch príležitostiach. Týmito istými slovami ho urážali tí, ktorí ho viedli na kríž. Tieto pokušenia sa týkajú Božieho synovstva, chcú ním otriast', spochybniť ho. Diabol útočí tam, kde môže napáchať najväčšiu škodu, spochybňuje najhlbšiu časť nášho vnútra. Samozrejme, niektoré pokušenia nás vyzývajú k lenivosti, k hnevu, k pohodlnosti... Ale za týmito úskaliaми sa spochybňuje náš stav Božích detí. „Otroctvo alebo Božie synovstvo, to je voľba nášho života. Božie deti alebo otroci pýchy, zmyselnosti a onoho úzkostlivého sebecka“^[4].

„Buď peklo, alebo útek, niet strednej cesty“^[5], ako to povedal aj svätý Farár z Arsu. Preto liekom je znovu a znovu sa vracieť k nášmu stavu detí. Našou útechou je dôvera v to, čo môže urobiť Boh, ktorý ako dobrý Otec chce pre nás to najlepšie. V očiach dieťaťa sú ťažkosti len chvíľami, v ktorých sa ukáže, kto je jeho otec. Samozrejme, môžu to byť menej príjemné chvíle, ale dieťa vie, že sú dočasné, je si isté, že príde pokoj. Skutočne, pokušenia nám môžu pomôcť uvedomiť si, že potrebujeme Boha, že nie sme sebestační a že musíme volať k Pánovi o oslobodenie od zla. Takto tým, ktorí sa obracajú na Božiu pomoc, „pokusenia a prekážky, ktoré im diabol kladie do cesty, pomáhajú o to viac, že za nich bojuje Jeho Veličenstvo“^[6].

„DIABOL, podobne ako schopný generál obliehajúci pevnosť, skúma slabiny človeka, ktorého sa snaží poraziť“^[7]. S istotou, že Boh je silnejší, sa však v tomto pôstnom období môžeme pozrieť na prejavy jeho lásky k nám, ktoré nám zanechal v osobe svojho Syna. Radi by sme vnímali aj to najmenšie gesto Krista, ktorý kráča smerom k Jeruzalemu, aby dal svoj život za ľudstvo.

Pokušiteľ sa nám zasa snaží klamať a podozrievať nás z jeho dobroty. Tak to urobil s našimi prvými rodičmi a tak to urobil aj s novým Adamom.

„Nedôveruj Bohu,“ našepkáva nám, „keby bol naozaj tvojím Otcom, nebol by si hladný, nemal by si problémy, nebol by si na kríži“.

Diabol pokúšal Pána slovami: „Ak si Boží Syn, povedz, nech sa z týchto kameňov stanú chleby“ (Mt 4, 3). A práve Ježiš sa stal chlebom, aby nám nikdy nechýbal pokrm, ktorý dáva život. Aj diabol ho provokoval

slovami: „Ak si Boží Syn, vrhni sa stadeto dolu“ (Lk 4, 9). A Boh sa nechcel vyhnúť smrti svojho Syna, aby nás zachránil. V skutočnosti sa nás diabol v každom pokušení snaží presvedčiť najväčším podvodom v dejinách: presvedčiť nás, že Boh nás nemiluje, že nás klame.

Podľa slov svätého Josemaríu môžeme Máriu prosiť o odvahu vedieť, že sme deťmi uprostred slabosti, pretože sa chceme tešiť z Božej lásky. „Matka! — Úpenlivo ju vzývaj. — Ona ťa počúva, vidí, že si možno v nebezpečenstve, a s milosťou svojho Syna ti ponúkne úkryt vo svojom náručí a nežnosť svojho objatia. A tam sa posilníš do ďalšieho boja“^[8].

^[1] Svätá Katarína Sienská, *Dialóg*, časť II, kapitola III.

[2] Svätý Augustín, *Komentár k Žalmu 60*.

[3] Svätý Josemaría, *Listy 2*, bod 20.

[4] Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, bod 38.

[5] Svätý Farár z Arsu, *Kázeň o vytrvalosti*.

[6] Svätá Tereza z Avily, *Libro de las Fundaciones*, 11, 7.

[7] Svätý Tomáš Akvinský, *O modlitbe Pána*.

[8] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 516.